

Sygn. akt IV Ka 290/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy – IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lech Mużyło
Protokolant:	stażysta Angela Bobrowska

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2015 r.

sprawy **M. S.**

obwinionego o wykroczenie z art. 96 § 3 kw w związku z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubinie

z dnia 18 marca 2015 r. sygn. akt II W 57/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinionego od przypisanego mu czynu,

II. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. S. został obwiniony o to, że w dniu 28 lipca 2014 r. będąc zobowiązany do wskazania na żądanie uprawnionego organu tj. Straży Miejskiej w P., komu powierzył do prowadzenia lub kierowania pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) w dniu 14.06.2014r. o godzinie 10:37

w miejscowości P. gmina P. na ulicy (...), kiedy to kierujący tym pojazdem przekroczył dopuszczalną prędkość o 26 km/h

z ciężącego na nim obowiązku nie wywiązał się,

tj. o wykroczenie z art. 96 §3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy prawo o ruchu drogowym.

Sąd Rejonowy w Lubinie wyrokiem z dnia 18 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt II W 57/15 obwinionego M. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 złotych.

Ponadto na podstawie art. 118 § 1 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych oraz na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w prawach karnych w zw. z art. 617 kpk w zw. z art. 119 kpw wymierzył mu opłatę w kwocie 30 złotych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obwiniony**. Wniósł apelację, zarzucił obrazę:

- 1) art. 1 § 2 i 4 § 1 kw przez przypisanie mu winy za brak wiedzy i pamięci, a nie za działanie lub zaniechanie,
- 2) art. 34 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia przez podjęcie rozstrzygnięcia bez uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w postępowaniu,
- 3) art. 4 i 5 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na jego korzyść oraz rozstrzygnięcie powstałych wątpliwości na niekorzyść, a także przyjęcie domniemania winy, od której w postępowaniu miałby się uwolnić,
- 4) art. 96 § 3 kw poprzez zastosowanie jego błędnej interpretacji jako podstawy skazania;

i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz uniewinnienie,
a z ostrożności procesowej o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości
i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obwinionego jest zasadna.

Skarżący wprawdzie nie sprecyzował dokładnie zarzutów tym niemniej z treści apelacji wynika jednoznacznie, że wskazuje między innymi na obrazę prawa materialnego tj. art. 1 § 2 kw.

Zarzut ten w świetle zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego jest zasadny.

Należy zwrócić uwagę, że zgodnie z treścią art. 1 § 2 kw odpowiedzialność za wykroczenie związana jest z winą. Wina stanowi legitymację do stosowania kary wobec sprawcy wykroczenia.

Wprawdzie kodeks wykroczeń (podobnie jak kk) nie definiuje podjęcia winy tym niemniej przyjmuje się, że jest to nieusprawiedliwiona wadliwość procesu decyzyjnego sprawcy i w istocie swej możliwość zarzucenia mu wadliwego ukształtowania swej woli, czyli możliwość postawienia mu zarzutów, że w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego czynu nie dostosował się do zabraniającej danego zachowania normy prawnej, a więc personalna zarzucalność popełnionego czynu.

Dotyczy to zarówno wadliwości ukształtowania woli sprawcy przy popełnieniu czynu charakteryzującego się umyślnością jak i czynu nieumyślnego. Istota winy w obu przypadkach jest taka sama, a jest nią zarzucalność odnośnie procesu decyzyjnego (por. T. Grzegorzczak – Kodeks Wykroczeń – Komentarz 2013 r.) Przenosząc to wszystko na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że obwinionemu przypisano popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw, którego przedmiotem jest niewskazanie uprawnionemu organowi, komu właściciel, posiadacz pojazdu powierzył ten pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Obwiniony od początku utrzymywał, że nie wie i nie jest w stanie ustalić, kto w czasie wskazanym raportem Straży Miejskiej w P. prowadził należący do niego samochód marki A. (...) nr rej. (...) (k. 16, 42 verte, 60 verte).

Wyjaśniał, że samochód ten oprócz niego jest użytkowany przez dwóch innych członków rodziny.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że zdarzenie objęte raportem straży miejskiej, w którym wykazano udział samochodu obwinionego miało miejsce 14.06.2014 r. (k. 4), zaś wezwanie do udzielenia informacji doręczono obwinionemu 21.07.2014 r. (k. 15), a zatem po upływie półtora miesiąca od zdarzenia.

W świetle powyższych okoliczności nasuwa się zasadne pytanie, czy stanowisko obwinionego który utrzymuje, że nie jest w stanie ustalić kto

w krytycznym czasie prowadził samochód - jest możliwe do zaakceptowania.

Przeprowadzona w tym zakresie ocena uwzględniająca zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, że sytuacja taka jest możliwa.

Jeżeli bowiem dostęp do samochodu miały oprócz obwinionego dwie inne osoby i samochodem tym na równi z nim się posługiwały, to z racjonalnego punktu widzenia, mając na uwadze upływ czasu od daty zdarzenia do chwili pozyskania informacji o jego zaistnieniu, możliwość miarodajnych ustaleń w tej kwestii wydaje się być niewykonalna. To z kolei stawia pod znakiem zapytania zaistnienie po stronie obwinionego elementu winy w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 96 § 3 kw.

Obwiniony z przyczyn obiektywnych zupełnie od niego niezależnych nie dysponował wiedzą odnośnie osoby która w czasie wskazanym raportem straży miejskiej prowadziła należący do niego samochód.

Jeżeli zaś tak, to nie można przyjmować (co jest niezbędne dla ustalenia winy), że podjął nieusprawiedliwioną w tych okolicznościach decyzję o odmowie udzielenia żądanych przez uprawniony organ (straż miejską) informacji.

Wręcz przeciwnie w świetle wskazanych wyżej okoliczności jego zachowanie było obiektywnie usprawiedliwione, a tym samym pozbawione winy.

Brak elementu winy wyklucza zarzucalność czynu (nullum crimen sine culpa).

Z tych też powodów zaskarżony wyrok należało zmienić i uniewinnić obwinionego od zarzucanego mu wykroczenia.

O kosztach orzeczono w oparciu o treść art. 632 pkt 2 kpk.